

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף מא- מב
הלכות ציצית הלכה ג' אות י"ח - כ"ז

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' **0527111070**

לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org

לקוטי הלכות ח"א דף מ' הלכות ציצית ג' אות י"ח - כ"ז

ר' נתן ממשך לבאר ענין ספירת העומר איך עי"ז נעשה תיקון פגימת הירח, כי בספירת העומר סופרים ימים שהם תחת המקום והזמן, ועי"ז מתעלה האדם מהחושך והקטנות. וזוה מראה לנו עוצם הנועם של שבת קודש שזהו עיקר הכח להתעלות ממקום וזמן. זהו הכח בכל שבוע, ובכלליות השנה הוא הכח של ר"ה ויוה"כ, שבהם יוצאים מקנאת המלאכים ומתעלים ממקום וזמן.

שבת קודש מעלה אותנו ממקום וזמן

יח) וְזֶה בַּחֲנִינָה שְׁבַע שְׁבוֹתוֹת, כְּרִי שֶׁכֵּל יוֹם מִז' יָמֵי בְּרֵאשִׁית יִהְיֶה נִכְלָל בְּשַׁבַּת, שְׁזָהוּ עֵיקַר עֲבוֹדַת הָאָדָם כֹּל שְׁבוּעָה, וּבִימֵי הַסְּפִירָה מִתְחִילִים אֶת זֶה, שֶׁכֵּל יוֹם יִהְיֶה נִכְלָל בְּשַׁבַּת, וְכך חוזרים על זה ז' פעמים, כי שבת הוא בְּחִינַת לְמַעְלָה מִהַזְּמַן, לְמַעְלָה מִהַמְּקוֹם, בְּמִשְׁךְ הַשְּׁבוּעָה צָרִיךְ לְעֻסּוֹק בַּל"ט מְלָאכּוֹת, יוֹצֵא לַר"ה, וְאֵין לוֹ זְמַן, אֶךְ בְּשַׁבַּת, יוֹצֵא מִצַּעַר וּמְרִירוֹת, וְיֵשׁ זְמַן, כִּי נִתְעַלֶּה מִהַלְחָץ שֶׁתַּחַת הַזְּמַן בְּבַחֲנִינָה וּבְרַכְתּוֹ מִכָּל הַיָּמִים וְקִדְשׁוֹ מִכָּל הַיָּמִים, שְׁשַׁבַּת הוּא מְבֹרָךְ וּמְרוֹמָם לְמַעְלָה מִכָּל הַיָּמִים וְהַזְּמַנִּים, הֵינּוּ שֶׁבַשְׁבַּת יוֹצֵאִים מֵאֲחִיצַת הָרִין, מֵהַעֲצָבִים וְלִחְץ נַפְשִׁי וּמַחְלוֹת שֵׁישׁ תַּחַת הַזְּמַן, צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת וּלְעֲשׂוֹת וְאֵין זְמַן, אֶךְ בְּשַׁבַּת 'קִדְשׁוֹ מִכָּל הַזְּמַנִּים' הֵינּוּ שֶׁאֵנּוּ מוֹתַעֲלִים מִתַּחַת הַזְּמַן. וְעַל-כֵּן דָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבְּרַכָּה פְּסוּק (תהלים קלט), "וְלוֹ אֶחָד בָּהֶם", עַל שַׁבַּת גַּם כֵּן, כַּמּוֹבָא בְּפִרְוֵשׁ רַש"י שֵׁם, שְׁזֶה בַּחֲנִינָה לְמַעְלָה מִהַזְּמַן כִּי כָּל וְכָן שַׁבַּת הוּא בְּבַחֲנִינָה לְמַעְלָה מִהַמְּקוֹם, וְאֵין מִקְשָׁרִין וּמַעֲלִין בַּלְּמַקּוֹמוֹת לְבַחֲנִינָה לְמַעְלָה מִהַמְּקוֹם, בְּבַחֲנִינָה (שְׁמוֹת יז) אֵל יוֹצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, כִּי כָּל אֶחָד קוֹנֶה שְׁבִיתָה בְּמִקּוֹם שְׁשַׁבַּת, וּדְרָשׁוּ שֵׁישׁ לְכֹל אֶחָד ר' אַמּוֹת, לֹא יוֹצֵא מִמְּקוֹמוֹ, כִּי יֵשׁ לָךְ אֶת הַמְּקוֹם שֶׁלָּךְ אֲצֵל הַשֵּׁי"ת, אֵל תֵּצֵא לַר"ה תַּחַת הַמְּקוֹם וְהַזְּמַן, אֲלֵא תִישָׂאֵר לְמַעְלָה מִזֶּה, בְּמִקּוֹם שֵׁישׁ לָךְ אֲצֵלוֹ ית', ר' אַמּוֹת, כִּי הַמְּקוֹם שְׁעוֹמֵד בּוֹ כְּשֶׁמִּגִּיעַ יוֹם הַשַּׁבַּת נִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשַׁת שַׁבַּת בְּבַחֲנִינָה כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא, כִּי הַמְּקוֹם נִתְקַדֵּשׁ וְעוֹלָה וְנִתְקַשֵּׁר בְּבַחֲנִינָה לְמַעְלָה מִן הַמְּקוֹם, כִּיֹּן שֶׁנִּתְקַדֵּשׁ הַשַּׁבַּת, אֵתָּה כֹּבֵר לֹא בְּמִקּוֹם שֶׁל עוֹה"ז, כִּי יֵשׁ שְׁלִימוֹת יַחֲדוֹ קוֹב"ה וּשְׁכִינְתֵיהָ, כִּי מַחֲשַׁבַת הָאָדָם הוּא בַח' אַמוֹנָה בַח' מְלָכוֹת, וְאֵדָם חוֹשֵׁב שְׁזֶה רַק מַחֲשַׁבָה בְּרָאשׁ, כְּשֶׁאֵין יַחֲדוֹ, זֶה נִפְרָד, אֶךְ כְּשֵׁישׁ יַחֲדוֹ, מַחֲשַׁבָה שֶׁלָּךְ זֶה מִמֶּשׁ אֲלִקוֹת, זֶה לֹא רַק רַעִיּוֹן בְּרָאשׁ, זֶה אֲלִקוֹת מִמֶּשׁ, בַּח' סְפִירַת הַמְּלָכוֹת. כְּשֶׁאֵדָם תְּמִיד רְבוּק בְּאַמוֹנָה בְּלָבוֹ, הוּא חֵי לְמַעְלָה מִהַמְּקוֹם וְהַזְּמַן. וּבֵאֵמַת כֹּל חֵי הָאָדָם הוּא אֲלִקוֹת, אֲלֵא בִימוֹת הַחֹוֹל הַשְּׁכִינָה בְּתַחֲתוֹנִים, נִרְמָה שְׁזֶה שׁוֹכֵן בְּתַחֲתוֹנִים וְאֵתָּה נִפְרָד, ה' רָצָה שִׁיְהִיָּה כַךְ בִּימוֹת הַחֹוֹל דֶּרֶךְ הַמְּלָאכִים, אֶךְ כְּשֵׁישׁ יַחֲדוֹ בְּשְׁלִימוֹת בַּח' שַׁבַּת, אֲזִי אֵתָּה לְמַעְלָה מִהַמְּקוֹם וְזֶהוּ כֹל אֶחָד קוֹנֶה שְׁבִיתָה, וּמִמֶּשׁ הַמְּקוֹם נִתְקַדֵּשׁ, זֶה לֹא צַחוּק, אֵתָּה נִמְצָא בְּמִקּוֹם שְׁזֶה כְּלִים לְאַלְקוֹתוֹ ית'.

כִּי בְּשַׁבַּת עוֹלִין כָּל הָעוֹלָמוֹת מִמְּקוֹמָן לְמַעְלָה לְמַעְלָה כַּמּוֹבָא בְּסִפְה"ק אֵיךְ הָעוֹלָמוֹת עוֹלִים, אִיזָה נְעִימוֹת נִפְלֵא יֵשׁ מִיַּד בְּכִנִּיסַת הַשַּׁבַּת, עוֹלִים מֵהַטּוֹמָאָה וּמִתְקַדֵּשׁ הַמְּקוֹם, וְהָעוֹלָם הוּא פְּשוּט מִקּוֹם שֶׁל קְדוּשָׁה, וּבִיּוֹם הַשַּׁבַּת בְּבוֹקֵר עוֹלִים לְשׁוֹרֵשׁ הָרַעַת, שׁוֹרֵשׁ מְדוּת הָרַחֲמִים, וְזֶהוּ הַכֹּחַ שֵׁישׁ קְדוּשָׁה בְּעוֹלָם, בְּלִי שַׁבַּת אֵין קְדוּשָׁה בְּעוֹלָם, כְּשֶׁאֵדָם שׁוֹמֵר שַׁבַּת, מִתְחִיל לְהַתְּרַפּוֹת לְגַמְרֵי וְיֵשׁ לוֹ יֵשׁוּב הָרַעַת, הַכֹּל מִתְּרַפָּא. וּר' נֵתָן כּוֹתֵב בְּמ"א שְׁזֶהוּ עֵיקַר הָאַמוֹנָה

ליקוטי הלכות ח"א דף מא-מ"ב הל' ציצית הלכה ג אות יח - כו

להאמין במה שכתוב בספרי הצדיקים ובזה"ק, אשע"ב עיקר האמונה להאמין שבשבת העולמות עולים ממקומן למעלה למעלה, וזה מעלה אותנו למעלה מהמקום והזמן.

נחלה בלי מצרים - להתעלות מהצמצום והלחץ

וזה בחינת (שבת קיח) כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, זה בחינת למעלה מן המקום שאין שם שום מצר ורחוק פנ"ל, שזה בחינת נחלת יעקב שנאמר בו (בראשית כח), "ופרצת ימה וקדמה וכו'" האכילה של שבת מקדשת אותך, נותן לך מח ונשמה, כחות חרשים, נחלה בלי מצרים, מי צריך נחלה בלי מצר, הרי אדם צריך שדה לעבוד ולהתפרנס, אלא שהמקום שלך הוא בלי מצר, בלי לחץ מקום וזמן, אלא חי עם אמונה, זהו נחלת יעקב פי היה למעלה מהמקום, בבחינת ויפגע במקום פנ"ל וכן היה למעלה מהזמן, בבחינת וילך שם פי בא השמש שלא בעונתה, זה בחינת למעלה מהזמן כמו שאמר רבנו ז"ל במקום אחר (בלקוטי תנינא סימן עט), פי יעקב היה בבחינת למעלה מהזמן, וזה בחינת שבת פנ"ל:

ר' נתן מאריך בכ"מ בענין יעקב שכלול מג' החגים פסח שבועות סוכות, והוא כלליות הדעת, כי אברהם מדרתו אהבת השם, יצחק מדרתו יראת השם, כשארם במקום זמן אין לו אהבה ויראה, רפואתו בחי' יעקב, כמ"ש בסיום ההלכה. וזהו בחי' נחלת יעקב, בחי' יסוד ות"ת עולה עד הדעת.

כפי ההתעוררות בסעודה שלישית עם חברים מקשיבים, כך זוכה לחיים טובים

(יט) וזה בחינת סעודה שלישית של שבת שהיא בשעת המנוחה, מה שהבעש"ט ייסר לשבת חברים ביחד, שזה עיקר זמן של תשובה, ויש לנצל את הזמן הזה שזה עיקר הזמן להתקרב לה', ואז מאיר רחמים גדולים, בשעת מנחה שבימות החול הוא זמן ריחוק מרחמים, אך בשבת הוא שלימות המשכת הרחמים, וע"י סעודה שלישית יכול אדם לזכות להתעלות למעלה מהמקום זמן שהיא כנגד בחינת יעקב, שעל ידי זה זוכין לנחלה בלי מצרים שהוא נחלת יעקב, שהוא בחינת למעלה מהמקום פנ"ל ועל-כן אז הוא הסתלקות משה רבנו, עליו השלום, ואז מתגלה רעוא דרעוין, פי משה רבנו ויעקב אבינו הם בחינה אחת כמו שכתוב בזוהר הקדוש, יעקב ומשה בחי' דעת, זה בפנים וזה בחיצוניות, משה עלה לשורש הדעת, הדעת יכול לגדול עולה יותר ויותר, פי זה בחינת קבורת משה, עליו השלום, שהיה בבחינת למעלה מהמקום בבחינת (רברים לד) ולא ידע איש את קברתו, פי הוא למעלה מהמקום, כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה (ספרי שם) על קבורת משה, עליונים נדמה להם למטה תחתונים נדמה להם למעלה, שזהו בחינת למעלה מן המקום, ועל-כן לא נודע מקומו איה, הגם שידועים היכן הוא קבור, בהר נבו, אלא שהוא בחי' למעלה מהמקום, כי יעקב הוא בחי' הדעת ושלימותו בסעודה שלישית, רעוא דרעין פירושו שמרחמים עליך להוציא אותך מהמקום והזמן, מטבע קשה, משעבודים רעים, ולהתעלות לאהבה ויראה ורביקות בה', בכח הסתלקות וקבורת משה שהוא למעלה מהמקום, ואין יודעים אם הוא למעלה או למטה.

ועל-כן אז הוא עת רצון גדול בשבת במנוחה, כשזוכים בשעת סעודה שלישית לחשוב מהתכלית ולהרהר בתשובה, אזי זוכים לחיים טובים, כמו שרואים במציאות וברקתי וראיתי את זה בהרבה אנשים, מי שמקדש סעודה שלישית יש לו חיים טובים, מי שלא, הולך לטייל עם בני ביתו וכו' ה' ירחם, ממש אין לו חיים. פי למעלה מהמקום, בחינת מקומו של עולם,

שם הוא רצון גדול ורחמים גדולים, כי דנים את הכל ברחמים לכף זכות וכו' פנ"ל סעודה שלישית הוא מדות הרחמים של ר"ה ויוה"כ, שונים אותך לכף זכות, זהו הסוף של שבת, לקשר את העולם אל השבת. ועל -פן אז בשבת במנחה פשאומרים ואני תפילתי וכו' עת רצון אז מתעטפים בציצית, במנהג החסידים שהש"ץ יגיש לעמוד התפילה בלי טלית, ורק כשאומרים ואני תפילתי, הוא מוריד את הכובע/שטריימל ומגלה את המצות, ולובש הציצית. ועי"ז מתגלה מצח הרצון פי ציצית הם בבחינת למעלה מהמקום, שעל-ידי זה נמשך רצון גדול פנ"ל והאריז"ל אומר שהש"ץ לא ילבש את הטלית מתחילה, רק אז, כדי להמשיך רצון בכח הציצית.

וזה בחינת ציצית של צמר שהם מרמזים על רחמים גדולים ורצון גדול מאד, בחינת טלית לכן שנתעטף בו הקב"ה וסדר לפני משה י"ג מדות של רחמים (ברכות ז') וזה בחינת (הניאל ז') לבושיה פתלג חוור ושער ראשיה כעמר נקא, שמשם נמשכן אורות הציצית כמובא, שהם בחינת רחמים גדולים, כביכול כתוב על הנהגת השם שהלבוש שלו כמו שלג לבן וצמר נקי, כמ"ש לעיל שע"י הטלית נמשכים מקיפים עליונים והציצית הם כבר הכי נמוך, בתוך המלכות. הגם שהם בחי' מוחין כמו התפילין, אלא שנמשך מקיף גבוה מאד, למקום הכי נמוך. לכן הטלית עצמו אין לו קדושה כי הוא מקיף עליון. והציציות למטה יורדים עד מקום הכי נמוך. פי ציצית הם בבחינת פסא הכבוד מקומו של עולם שעל-ידי זה נמשך רחמים ורצון גדול פנ"ל. וזהו האחיזה בכסא הכבוד, שמתעורר בלבו רצון להיות איש כשר, להיות נקי מכל התאוות כמו הצדיקים.

כשאוחז עצמו בצדיק שמלמד לצאת מג' התאוות, ממשיך לבוש לבן ומדות הרחמים

וזה בחינת חזה הוית עד די כרסוון רמיו ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חוור וכו', הוא פסוק ברניאל, שם מדבר איך יתבטל הגלות, עד שראה שהקב"ה בא וישב על הכסא, 'חזה הוית', הייתי רואה, כרסוון רמיו, שמו כסא, עתיק יומין יתיב, הקב"ה במדותיו הרחמים ישב על הכסא, והלבוש שלו לבן כמו שלג, פי הציצית תקון הלבושין הם בבחינת פסא הכבוד הרי הוכחה ברורה לכל דברי ר' נתן בהלכה זאת, שע"י ששמים כסא יושב עתיק יומין בלבוש לבן, כי ע"י שאדם אוחז בכסא הכבוד מתבטלים הדינים והגלויות, שעל זה אנו מצפים כל יום לביאת המשיח, ושם כתוב בדיוק מתי יבא המשיח, אלא שאין מבינים את זה, והם דנים הכל לכף זכות ברחמים גדולים פנ"ל אתה רק מכין כסא, היינו שאתה רוצה את ה', עי"ז יתלבנו העוונות לגמרי וזה בחינת (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם פשנים פשולג ילבינו ואם יארימו פתולע כצמר יהיו, בחינת חוט של תכלת המלבין עונות ביום הכפורים, פי הציצית הם בבחינת מקומו של עולם ודנים את הכל לכף זכות, ועל-ידי זה נמשך כל העונות וכו' פנ"ל: ביוה"כ יש בביהמ"ק חוט ארום שמתלבן, והוא בחי' התכלת כמו שית' להלן בענין הפשתן.

כ) ועל-כן בתחלת יום הכפורים מתעטפים בציצית תכף, פי עקר החסד והרחמים של מחילת עונות הוא על-ידי הציצית ששם מקום כל אהר ועל-ידי זה דנים הכל לכף זכות ומחלין עונותיהם וכו' פנ"ל: לכן לובשים כל היו"כ ציצית, לומר שאין לי מקום בעוה"ז, המקום שלי רק אצל השי"ת, וע"י הציצית אני אוחז במשהו יהדות, וכבר ה' איתי ודן אותי לכף זכות ומוחל עונות.

ליקוטי הלכות ח"א דף מא-מ"ב הל' ציצית הלכה ג אות יח - כו

וְזֶה בְּחִינַת שְׁלֵשׁ עֲשָׂרֵה חֲלִילוֹת שְׁבַע־צִיצִית כְּנֶגֶד שְׁלֵשׁ עֲשָׂרֵה מְדוֹת שֶׁל רַחֲמִים כְּנִ"ל יבאר דבריו להלן וְזֶה בְּחִינַת (שמות לג) הִנֵּה מְקוֹם אֵתִי, לאחור חטא העגל אמר ה' למשה, 'מצאת חן בעיני', ונצבת על הצור, על הסלע, ואמר לו 'הנה מקום איתי', ואמרו חז"ל שאז כביכול הקב"ה נתעטף בציצית ואז אמר 'הנה מקום איתי', ר' נתן מבאר בגאונות מופלגת את לשון הפסוק, כי ע"י המשכת הארת מדות הרחמים, אתה שייך למקום דקדושה, בחי' כסא הכבוד, ועי"ז יש סליחה ומחילה, הנאמר בַּעַת שְׂרָצָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהִתְעַטֵּף בְּצִיצִית לְסִדֵּר לִפְנֵי מִשְׁה י"ג מְדוֹת שֶׁל רַחֲמִים, וּמִזֶּה הַפְּסוּק הִנֵּה מְקוֹם אֵתִי, לְמַדּוּ רְבוּתֵנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה (בראשית רבא פרק ס"ח), מִבְּאֵן שֶׁהִקְבִּ"ה מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ, כִּי הָא בְּהָא תְּלִיָא, כִּי עַל -יְדֵי שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ, כְּבִיכּוֹל, מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, עַל-יְדֵי זֶה נִמְשָׁכִין כָּל הַמְדוֹת שֶׁל רַחֲמִים מִחֲמַת שְׂיודֵעַ מְקוֹם כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּנִ"ל, וְזֶה בְּחִינַת עֲטִיפַת צִיצִית, שֶׁהֵם בְּבִחִינַת מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְכו' כְּנִ"ל: בְּזֶה מְבַאֵר עֲנִין י"ג חוֹלִיוֹת, שֶׁהוּא נוֹשֵׂא שְׂמוּזְכָר עֲשָׂרוֹת פַּעֲמִים בְּתִיקוּנֵי זֶה, כִּי בְּצִיצִית יֵשׁ אֵת חֵלֶק הַכְּרִיכָה וְחֵלֶק הָעֲנַף, כּוֹרְכִים ל"ט כְּרִיכּוֹת בְּגִימ' ה' אַחֵר, וּמִי שִׁיכּוֹל נוֹהֵג לַעֲשׂוֹת חוֹלִיוֹת, ג' הוּא בְּחִי' יַעֲקֹב הַשְּׁלִישִׁי, וְעוֹשִׂים י"ג פַּעֲמִים חוֹלִיוֹת עַל ג' ג' כְּרִיכּוֹת.

גם אם נפל ויש לו הרבה 'קשרים' בסטרא אחרא, יוכל להתרומם ולצאת משם ע"י קשרי הציצית

כא) וְזֶה בְּחִינַת הַקְּשָׁרִים וְהַכְּרִיכּוֹת שֶׁל הַצִּיצִית שֶׁזֶה דָּבָר מְפִלִיא, אִף גוֹי אֶחָד בְּעוֹלָם לֹא הִצְלִיחַ לַחֲקוֹת אֵת הַדָּבָר הַזֶּה, אֵין דָּבָר כִּזֶּה בְּעוֹלָם, חוֹטִים מְקוֹשְׁרִים וְכוֹרְכִים זֶה בְּזֶה, וְתוֹלִיִּים כִּךְ בַּד' צָרָדִים, וְעִנִּינֵי בְּרִי לְסִתּוֹר וְלִשְׁבֵּר וְלְהַמְתִּיק כָּל הַקְּשָׁרִים שֶׁל הַסְטְרָא אַחְרָא, כִּי יֵשׁ לְאָדָם 'קשרים' עִם הַסְטְרָא רַח"ל כִּי הַמְקוֹם שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲשִׂיָה, בְּחִינַת צְמֻצוֹם, בְּחִינַת חֲמוֹר גְּשָׁמִי, זֶה בְּחִינַת קֶשֶׁר שֶׁנִּתְקַשֵּׁר הַדָּבָר וְנִתְצַמְצַם כָּל כּוֹף עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה חֲמוֹר גְּמוּר עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה דָּבָר שֶׁהוּא כֹלֵה וְנֹאבֵד, שֶׁקֶר, וְעַל-כֵּן חֲמוֹר לְשׁוֹן קֶשֶׁר, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיָּה דוֹרֵשׁ מִקְרָא זֶה כְּמִין חֲמוֹר וּפְרֵשׁ רַש"י, כְּמִין קֶשֶׁר, כְּמוֹבָא כִּשְׁכַל הַפְּסוּק מְקוֹשֵׁר בְּקֶשֶׁר טוֹב, זֶה נִקְרָא כְּמִין חוֹמֵר, כִּי הַחֲמוֹר, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמְקוֹם, הוּא בְּבִחִינַת קֶשֶׁר וּמִשָּׁם מִבְּחִינַת הַמְקוֹם, בְּחִינַת צְמֻצוֹם, בְּחִינַת קֶשֶׁר, מִשָּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַקְּשָׁרִים שֶׁל הַסְטְרָא אַחְרָא שְׂמִי שְׂאִינוּ נִשְׁמָר מֵהֵם הוּא נִלְכָּד, ח"ו, בְּקֶשְׁרֵיהֶם אֲשֶׁר הֵם קוֹשְׁרִים עֲלָיו בְּכָל יוֹם, אַחֵר יֵשׁ לוֹ 'קשרים' בַּעֲבוּרָה עִם בַּעֲלֵי עִסְקִים, הַשְּׁנֵי יֵשׁ לוֹ 'קשרים' עִם כָּל מִינֵי חֲבָרִים לֹא טוֹבִים רַח"ל, הַתְּקַשֵּׁר לְמְקוֹם נְמוּךְ, יוֹדֵעַ מִמְקוֹם נְמוּךְ וְנִפְלַל לְשֵׁם, וְזֶה קוֹשֵׁר אוֹתוֹ לְגַהֲנֵם וְגִלוֹת מֵר, אָדָם לֹא מִבִּין כְּמֵה הַבַּע"ד יוֹצֵא עֲלָיו כָּל יוֹם, אֵיךְ לְתַפּוֹס אוֹתוֹ עוֹד פַּעַם. צָרִיךְ לֹאט לֹאט לְצִאת מֵהַקֶּשֶׁר הַזֶּה.

הבע"ד לוחם כל יום לקשור את האדם ולכרוך אותו בכחות הרע רח"ל

בְּבִחִינַת (תהלים קמ) וְחִבְלִים פָּרְשׁוּ רֶשֶׁת וְכו', דוּד הַמֶּלֶךְ צוֹעֵק גּוֹאֲלֵר, אֲנִי פְּשוּט כְּמוֹ דָג, שֶׁזָּרְקוּ רֶשֶׁת לְתַפּוֹס אוֹתִי כִּי בְּכָל מְקוֹם שֶׁהָאָדָם נִלְכָּד ח"ו, בְּאִיזָה חֲטָא אוּ מְכַשֵּׁל, זֶה בְּחִינַת קֶשֶׁר, בְּבִחִינַת אֲסִירֵי עֲנִי וּבְרִזּוֹל, כָּל אֶחָד נִכְשֵׁל בְּאוֹפֵן אַחֵר, יֵשׁ כָּל מִינֵי קֶשְׁרִים אַחֵרִים אֵיךְ שְׂמוּשׁוּכִים אֵת הָאָדָם וְאִינוּ יוֹדֵעַ לְצִאת מִזֶּה, אֲסִירֵי עֲנִי וּבְרִזּוֹל, לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ לְצִאת, אֹמְרִים זֹאת בַּעֲרַב שַׁבָּת, כִּי זֶהוּ בְּחִי' הַקְּשָׁרִים שֶׁל יְמֹת הַחוּל, וְזֶה בְּחִינַת אֲסוּר, שֶׁכָּל הַעֲבָרוֹת נִקְרָאִים אֲסוּר לְשׁוֹן קֶשֶׁר, כִּי עַל-יְדֵי זֶה נִתְקַשֵּׁר ח"ו, בְּצַפְרִים הָאֲחוּזוֹת בְּפֶת, נִפְלֵת בְּפֹחַ רַחֲמָנָא לְצִלָּן, אֵתָה כְּבַר לֹא הַבַּעַל הַבִּית, נְהִיית כְּמוֹ כֹּלֵב קֶשֶׁר שֶׁל הַסְטְרָא אַחְרָא, אֲסוּר וְקֶשֶׁר בְּחִבְלִים, וְעַבְדּוֹ בְּשִׁבְלֵוֹ

לפרנס אותו, כי הרע אין להם חיות, החיות שלו רק כשמכשיל יהודי בעבירה, לכן הוא מחטיא את האדם פעם אחת, אח"כ קושר אותו עוד פעם, לא מספיק לו שכל הגויים עברים שלו, הוא מחפש לקשור יהודי רח"ל, כשאדם עושה תשובה, הוא מקלקל את כל ה'קשרים' שלהם, ומוציא את כל הניצוצין חזרה, וזה לשון 'איסור' שאתה קשור ואסור לסט"א.

וְצִרִיף לְבַקֵּשׁ מֵהֶשֶׁם יִתְבַּרְךָ לְצֵאת מִקְשָׁרֵיהֶם וְזֶה בְּחֵינֵת הַקְּשָׁרִים וְהַכְּרִיכוֹת שֶׁל צִיצִית שֵׁישׁ בָּהֶם כְּמֵה קְשָׁרִים כְּפֹלִים וְכָרִיכוֹת עַל כְּרִיכוֹת כּוֹרֵכִים, שֶׁבַע, שְׁמוֹנֶה, אֶחָד עֶשְׂרֵה, שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה, הַכֹּל בִּיחוד שְׁלוֹשִׁים וְתִשְׁעֵי, בַּמִּנְיָן ה' אֶחָד, וּבְכָל פֶּעַם קוֹשְׁרִים פְּעֵמִים, לְהוֹרֹת שֵׁאתָ כְּרוּךְ וְקָשׁוּר לֵה' פְּעֵמִים, לְהַפְרֹד מֵהַקְּשָׁרִים הָרַעִים, לְהִתְרַבֵּק בְּקְשָׁרִים הַטּוֹבִים, כְּדֵי לְסַתֵּר וּלְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל עַל-יְדֵי זֶה כָּל הַקְּשָׁרִים וְהַכְּרִיכוֹת שֶׁלָּהֶם, כִּי צִיצִית הוּא בְּבַחֲנֵית מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְשֵׁם כָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵית קְשָׁרִים, בְּחֵינֵת חֲמוֹר כְּנ"ל, כֹּל הַמְּקוֹמוֹת מִקְבָּלִים מִשֵּׁם אֵת הַחֲמוֹר שֶׁלָּהֶם, כִּי הַצִּיצִית בַּח' מַלְכוּת שׁוֹרֵשׁ חַיִּוֹת הַמַּלְכוּת, הִירִידָה בָּאֵה אַח"כ, כֹּל הַיְשׁוּת וְהַחֲמוֹר מִקְבָּל מֵהַחֲמוֹר שֶׁל הַצִּיצִית שֶׁהוּא כֵן קְדוֹשׁ, מִקּוֹשֵׁר בְּקְדוּשָׁה, וְשֵׁם נִמְתַּק הַכֹּל וְעַל-כֵּן שֵׁם נִמְתַּק הַכֹּל וְכַנ"ל. וְכַמ"ש לְעֵיל שֶׁכֹּל מִצִּיאוֹת הָעוֹלָם הוּא בַּח' לְבוֹשׁ, וְיֵשׁ הַרְבֵּה לְבוֹשִׁים זֶה עַל גְּבִי זֶה, עַד שֶׁמִּתְעַלֵּים לְכַמֵּה דְרָגוֹת שֶׁל 'לְמַעַלָּה מִן הַמְּקוֹם' וּבַח' מוֹעֵט הַמְּחֻזָּק אֵת הַמְּרוּבָּה, וְשׁוֹרֵשׁ הַמְּקוֹם הוּא מֵהַמַּלְכוּת וְקְדוּשָׁה שֶׁהִיא שׁוֹרֵשׁ כֹּל בַּח' הַמְּקוֹם, שֶׁמִּמֶּנּוּ מִשְׁתַּלְשֵׁל הַכְּרִיכוֹת וְקְשָׁרִים דַּס"א, וְתַמֵּן נִמְתַּקֵּן, לְכֵן צִיצִית הוּא עֵיקַר הַמִּתְקַת הַדִּין.

כח הציצית לכרוך את האדם ולקשור אותו חזרה למקומו

וְכָל מִי שֶׁנִּלְכַּד ח"ו, בְּאִיזָה מְקוֹם שֶׁהוּא, אֶפְלוּ בְּמִדְרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה מְאֹד שֵׁשׁ נִתְקַשֵּׁר ח"ו, בְּכַמֵּה מִיַּיִן קְשָׁרִים עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ שְׂאִי אֶפְשָׁר לְצֵאת מִשֵּׁם מִחֲמַת רַבּוּי הַקְּשָׁרִים שֶׁנִּתְקַשֵּׁר וְנִכְרָף שֵׁם מְאֹד, רְחֻמְנָא לְצַלֵּן, אִי ר' נֵתֵן הַבֵּינִי אֵת הָעוֹלָם, שֶׁאִדָּם נִתְקַשֵּׁר לְמְקוֹמוֹת קְשִׁים, מְרַגֵּשׁ כְּמוֹ גוֹי מִמֶּשׁ, לֹא יִכּוֹל לְצֵאת מִזֶּה, מְרוֹב הָרֵגֶל, וְחֻבְרִים, וְנִדְמָה לוֹ שְׂאִי אֶפְשָׁר לְצֵאת מִמְּקוֹם עֵבִירוֹת וּנְפִילוֹת, זֶה גַם עֵנִין נַפְשִׁי, שֶׁהָאִדָּם מִיּוֹאֵשׁ, מְבוֹלְבֵל, עֲצָבִים וְלַחְצִים, וְלִכֵּן אֵין לוֹ פְּרִנְסָה, כִּי אֵין לוֹ זְמַן לְחַיּוֹת, הוּא נִקְשֵׁר בְּאִיזָה מְקוֹם שְׂאִי אֶפְשָׁר לְצֵאת מִשֵּׁם, כִּכֵּה נִרְאָה עוֹלָם זֶה, לֹא יִכּוֹל לְלַמּוֹד, נִדְמָה לוֹ שֶׁהַתּוֹרָה לֹא בְּשִׁבְלִי, הוּא נִקְשֵׁר בְּמְקוֹם כֹּזֵה. אֶף-עַל-פִּי-כֵן עַל-יְדֵי הַצִּיצִית שֶׁהֵם מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְשֵׁם כָּל הַשְּׂרָשִׁים שֶׁל כָּל הַקְּשָׁרִים שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵית מְקוֹם, בְּחֵינֵית חֲמוֹר כְּנ"ל, וְזֶה בְּחֵינֵית רַבּוּי הַקְּשָׁרִים וְהַכְּרִיכוֹת שֵׁישׁ בְּצִיצִית, וְעַל-כֵּן שֵׁם נִמְתַּק הַכֹּל כֵּן מִיַּיִן קְשָׁרִים וְכָרִיכוֹת שֶׁל הַסְּטָרָא אַחֲרָא שֶׁבְּעוֹלָם הַכֹּל נִמְתַּק וְנִתְבַּטֵּל עַל-יְדֵי הַכְּרִיכוֹת וְהַקְּשָׁרִים שֶׁל הַצִּיצִית, שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵית מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, כִּי אֵין הַדִּין נִמְתַּק אֶלָּא בְּשָׂרְשׁוֹ וְכו' וְכַנ"ל תַּתְּפוּס נְקוּדָה טוֹבָה אַחַת, תִּלְמַד דָּף גַּמ' אֶחָד אֵיךְ שֵׁאתָ יִכּוֹל לְקְרֹא אֵת זֶה, תַּתְּפַלֵּל, תִּצַּעֵק לֵה', זֶהוּ הַקְּשֵׁר שֶׁל קְדוּשָׁה, וְעִי"ז נִמְתַּקִּים כֹּל מִיַּיִן קְשָׁרִים דַּס"א. אֵהֵה, אֲשֵׁרִינוּ שֶׁאֵין זֹכִים לְלְבוֹשׁ צִיצִית, שֵׁישׁ בָּהֶם כְּרִיכוֹת וְקְשָׁרִים וְקְדוּשָׁה, וְאַח"כּ הַחוֹטִים נִמְשָׁכִים לְמַטָּה בַּח' הַמִּשְׁכַּת הַשְּׁפַע לְמַטָּה.

ט"ל כריכות כנגד ט"ל אורות שממתיקים ל"ט מלאכות דזוהמת הנחש

וְעַל-כֵּן הֵם ל"ט כְּרִיכוֹת, בְּחֵינֵית ט"ל אֹרוֹת הַיּוֹצְאִים מִשְׁלֵשׁ אוֹתִיּוֹת רֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל הַשֵּׁם, שֶׁהֵם בְּחֵינֵית ג' אֲבוֹת, בְּחֵינֵית שְׁלֹשׁ רִגְלִים, כְּמוֹכָא, שֶׁמִּשְׁשׁ יוֹצְאֵין הַצִּיצִית כְּנ"ל, כִּי ט"ל אֹרוֹת הֵם בְּחֵינֵית קְדֻשַׁת שְׁבֵת הַפָּד' ל"ט מְלָאכוֹת שֶׁל יְמֵי הַחוֹל שֶׁהֵם זִוְהַמַּת הַנְּחָשׁ, כְּמוֹכָא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ

ליקוטי הלכות ח"א דף מא-מ"ב הל' ציצית הלכה ג אות יח - כו

ז"ל במקום אחר (חלק א' סימן יא) כי שם הויה יש בו ד' אותיות, האות אחרונה מקבלת השפע, ועצם השפע הוא ג' אותיות ראשונות, כשכותבים יה"ו במילוי אלפין, יוד הא וא' זה בגימ' ט"ל אורות. שזוהו המשכת הקדושה בעולם וממנו יהיה תחיית המתים, ג' אותיות אלו בחי' ג' אבות חג"ת, וכמו שאומרים בקבלת שבת 'טוב להודות' ר"ת ט"ל, ואח"כ מזמרים ושרים בשבת, כי ה"ט אורות שבשבת גורם שיוכל לזמר לשמך עליון. כן פי' האריז"ל.

פי' ל"ט מלאכות הם בחינת זוהמת הפחש שמשם נמשכין כל החטאים, הנחש גרם בזעת אפך תאכל, וזהו הטרדות והטרחות של ימות החול, שהם בבחינת קשרים של הסטרא אחרא כנ"ל, פי' כל הל"ט מלאכות הם בבחינת קשרים, פי' המלאכה היא בחינת קשר וצמצום, בבחינת (נחמיה ג') ותקשר כל החומה עד חציה בונים חומה, כל המלאכות, זה לקשר, לחבר עצים, לחבר אבנים, ושבת היא בחינת למעלה מהמקום כנ"ל, ואז נתבטלין כל הל"ט מלאכות שהם בחינת קשרים, בחינות צמצום, בחינת גשמיית המקום כנ"ל.

ועל-כן ל"ט מלאכות ממשכן גמרינן (שבת מט), ששם היו כל הל"ט מלאכות, פי' ל"ט מלאכות שהיו במשכן היו בבחינת ט"ל אורות הנ"ל, זהו תיקון ל"ט מלאכות ע"י שעשו כל המלאכות של עוה"ז לקשרם למעלה מהמקום, לגלות שיכולים לעבוד בעוה"ז מה שצריך להתפרנס וכו', אלא לעשות זאת בקדושה קצת, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (סימן יא) ועל-ידי ל"ט מלאכות המשכן נמתקו ונתבטלו כל הל"ט מלאכות שהם זוהמת הפחש, ויש שם ברכה, חיות, ושפע בפרנסה, כי מתעלה מצמצום המקום והזמן וזוהמת הנחש שהם בחינת צמצומים, בחינת מקום, פי' המשכן, שהוא בחינת הבית המקדש, ה"ה בחינת למעלה מן המקום, בבחינת מעט מחזיק את המרבה כנ"ל, פי' שם במשכן ה"ה הארון שהוא בבחינת מעט מחזיק את המרבה כנ"ל וזה בחינת ל"ט פריכות שבציצית כדי לבטל כל הפריכות והקשרים שלהם על-ידי ל"ט פריכות שבציצית, שהם בחינת ט"ל אורות, שהם בחינת מקומו של עולם כנ"ל הרי לנו איזה כח עצום מקבלים כשלוכשים ציצית, וכן כשמקבלים שבת.

גם שנכשל בחבילות עבירות, יוכל לצאת מהם ע"י שירבה בחבילות מצוות

וזה בחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ויקרא פרשת כא), עשה אדם חבילות חבילות עבירות אל יתייבש אלא יעשה כנגדן חבילות חבילות של מצוות, עוור משנה עוור דף גמ' עוור קצת צדקה וחסד, תעשה חבילות של מצוות שהם ישברו את הרע, רבינו מלמד, תעשה את הטוב, הרע יפול ממילא, פי' העבירות ח"ו, הם בחינת חבילות וקשרים וצריכין לעשות כנגדן חבילות של מצוות כדי לסתור קשריהם לעשות כנגדן חבילות של מצוות כדי לסתור קשריהם על-ידי החבילות והקשרים שבקדושה וזה בחינת הפריכות והקשרים של הציצית כנ"ל:

כב) ר' נתן ממשך לאור דברי רביה"ק שהציצית מג' התאוות הוא ע"י האחיזה בקדושת ג' רגלים, ובזה אוהז בשורש נשמות ישראל ומתקרב לה, ועי"ז יוצא ממקום זמן, ובזה ממשך לבאר ענין החוליות שהזכיר לעיל, אלא שהקדים כלל ענין הכריכות שהוא לעשות חבילות של מצוות, ל"ט כריכות בגימ' הויה אחד, ומתחילים שבע, אח"כ שמונה, וכך מוסיפים עוד ועוד, ללמדנו שנתחיל הקצת שאנו יכולים, אח"כ להוסיף עוד אחד ועוד אחד, וקשרים הוא להתקשר חזרה אל הקדושה, וכאן ממשך לפרש ענין הי"ג חוליות, לעורר רחמים רבים, ואין חלי' פחות מג', פי' עקר הקשר של הקדושה הוא בחינת יעקב, שהוא בחינת (קהלת ד)

והחוט המְשֻׁלֵּשׁ לֹא בְּמִהְרָה יִתַּק, והוא פָּלוּל מִכָּל הַג' אָבוֹת, כִּךְ בְּכָל פַּעַם אֲדָם צָרִיךְ לְהִתְחַיֵּל, ולהתגבר, ולהגיע אל הרעת, חוט משולש, חזקה, בהתחלה קשה, מתגבר פעם שניה, עד שמתחזק בשלישית, בחי' אהבה יראה ודעת, שֶׁהֵם בְּחִיַּת שְׁלֹשׁ רְגָלִים, והוא בְּחִיַּת עֲנַף עֵץ עֲבוֹת, אֵין עֲבוֹת פְּחוֹת מִג'

זֶה בְּחִיַּת סְכוּת שֶׁהוּא הַרְגֵל הַשְּׁלִישִׁי, בְּחִיַּת יַעֲקֹב כִּמוֹ שֶׁכָּבַר בִּיאָר לְעֵיל עֲנִין ר"ה שֶׁהוּא הָאֲחִיזָה בְּכֶסֶף כְּבוֹד ה', וְיוֹה"כ עוֹלָם לְמַעַלָּה מִהֶמְקוֹם וְהַזְמָן, וְאִזּוּ בָּאִים אֶל הַסּוּכָה, שֶׁהוּא מְקוֹם בְּעוֹה"ז שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִהֶמְקוֹם, וּמִנְעֻנְעִים הַמִּינִים לְכָל צַד, שְׂאֵז נוֹטֵלִין ד' מִינִים וְאוֹגְרִין וְקוֹשְׁרִים ג' מִינֵין בִּיחָד, וְשִׁזָּה בְּחִיַּת שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, בְּחִיַּת יַעֲקֹב כְּנ"ל, וְהֵם מְאִירִין לְהָאֲתָרָג שֶׁהוּא בְּחִיַּת פֶּת עֵין, שְׁעַל-יְדֵי זֶה נִשְׁלָמִין הַד' מִינִים וּבִיחָד הֵם ד' כִּנְגַד ד' הַצִּיצִית, ג' מְאִירִים לְאַחַד, יֵה"ו מְאִיר לֵה' אַחֲרוֹנָה, וְעֵינֵינוּ כִּי בְּכַדִּי לְצִאֵת מִהֶתְאוֹוֹת וְלֵאחֹזֵן בְּכֶסֶף הַכְּבוֹד שֶׁזֶהוּ עֵיקַר הַהִתְקַשְׁרוֹת לְצַדִּיק, ע"י הַרְצוֹן שְׂרוּצָה לְצִאֵת מִהֶתְאוֹוֹת. שֶׁזֶהוּ הָאֲרֵת ג' הָאֲבָה"ק, אֲבֵרָהֵם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וְאִלוֹ הַג' עוֹשִׂים שֶׁאֲתָנָה יִכּוֹל לְאַחֹזֵן בְּכֶסֶף הַכְּבוֹד בְּחִי' מַלְכוּת, בְּחִי' הָאוֹת הַרְבִּיעִית.

וְזֶה בְּחִיַּת ד' צִיצִית שֵׁישׁ בָּהֶם חֲלִיּוֹת וְכָל חֲלִיָּה הִיא ג' בְּרִיכוֹת וְכַ"ל וְל"ט בְּרִיכוֹת וְה' קְשָׁרִים כְּפוֹלִים, שֶׁהֵם עֶשֶׂר קְשָׁרִים וְכֻלָּם בִּיחָד הֵם עוֹלִין מ"ט כְּנֶגֶד מ"ט יְמֵי הָעֹמֵר, שֶׁהֵם בְּחִיַּת מְלוֹי הַלְבָנָה עַל-יְדֵי שִׁמְעֵלִין וּמְקַשְׁרִין הֶמְקוֹם וְהַזְמָן לְמַעַלָּה כְּנ"ל, שִׁזָּה בְּחִיַּת צִיצִית וְכו' כְּנ"ל:

ר' נתן אומר כאן חידוש נורא ואיום, כמו במ"ט ימי ספירת העומר שממשיכים בכל יום הארה של דעת של ג' רגלים, שורש נשמות ישראל, כך בציצית שיש י' קשרים עם ל"ט כריכות הרי מ"ט, כמ"ט ימי ספירת העומר.

ולאור דבריו לעיל שהוא ענין ר"ה ויוה"כ, יתבאר מש"כ בספה"ק 'אנא השם הושיעה נ"א' אלו הם נ"א יום מראש חודש אלול עד הושענא רבא, הרי נ"א יום. אבל באמת ב' ימי ר"ה נחשבים ליום אחד ארוך, וכל הימים נכללים ביוה"כ שהוא למעלה מהזמן, הרי נ"א חסר ב', נמצא מ"ט שנכללים ביוה"כ שהוא החמישים, בזה אנו מבינים כלל ענין קשר ימי הספירה, ומספר הכריכות והקשרים, כל זה הוא מ"ט בחינות שמאירים בהם אור שלמעלה מהמקום והזמן.

ועתה ר' נתן מזכיר עוד כמה פרטים בהלכות ציצית, ובזה מסיים את ההלכה באופן שהכל יהיה מקושר כמין חומר בעז"ה.

כְּשֵׁישׁ תְּכֵלֶת, הֵיינו שֶׁמִּסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלֶת לְמַעַלָּה מִהֶמְקוֹם, אִזִּי הַפֶּשֶׁתַּן מוֹתֵר, כִּי נִמְתַּק בְּחִי' קִין וְדִנִּים הֵכֵל לְכַף זְכוּת

(כג) וְזֶה בְּחִיַּת צִיצִית שֶׁל פֶּשֶׁתָן, שְׁמוֹתָר לְעֵשׂוֹת בְּזִמָּן שֵׁישׁ תְּכֵלֶת, שֶׁאִזּוּ כְּלָאִים מוֹתֵר בְּצִיצִית, כִּי פֶּשֶׁתָן הוּא בְּחִיַּת דִּינִים, בְּבְחִיַּת (יחזקאל ט) וְהָאִישׁ גְּבַרְיָאֵל לְבוּשׁ בְּדִים, פֶּשֶׁתָן נִקְרָא בַד שֶׁהוּא פֶּשֶׁתִּים וְהוּא בְּחִיַּת קִין שֶׁהִבִּיא מִפְּרֵי הָאֲדָמָה, שֶׁהוּא זֶרַע פֶּשֶׁתָן שֶׁהִבִּיא מִן הַגְּרִיעַ, שְׂרָאָה חוֹב לְכָל אֶחָד מְבוֹאֵר בְּאֵרִיז"ל שֶׁבְּחִי' קִין הֵם הַנִּשְׁמוֹת הַנְּפוּלוֹת, שֶׁלֹּא יִכּוֹלִים לְרִאוֹת בְּכָל אֶחָד אֶת הַטוֹב שֶׁלוֹ, בְּחִי' דִּין, נִמְצָא, שֶׁפֶּשֶׁתָן הוּא בְּבְחִיַּת דָּן לְכַף חוֹב, בְּחִיַּת דִּינִים, וְאִנּוּ צָרִיכִים לְהִמְתִּיק אֶת זֶה, לְכֵן עֲשֵׂה ה' שְׁמוֹתָר לְלְבוֹשׁ פֶּשֶׁתָן עִם חוֹט תְּכֵלֶת, שֶׁמִּסְתַּכֵּל עַל

ליקוטי הלכות ח"א דף מא-מ"ב הל' ציצית הלכה ג אות יח - כו

התכלית שהוא למעלה מהמקום והזמן, ובזה נמתק הדין. ועל-ידי מצות ציצית, על-ידי החוט של צמר שהוא החוט של תכלית, שהוא בחינת פסא הכבוד, בחינת מקומו של עולם, על-ידי זה נמתק גם בחינת הפשתים לדון את הכל לכף זכות על-ידי שיודעים מקום של כל אחד פנ"ל:

כד) ציצית הם על-ידי בחינת השלש רגלים שמאירים בבחינת המלאך וכו', רבינו אומר שם במאמר דבר נפלא שאנחנו צריכים לצאת מקנאת המלאכים ע"י אחיזתנו בכסא הכבוד ע"י שמתקשרים לצדיק אמיתי שמלמד איך לצאת מג' התאוות, כי בלי זה אינו ענין הבעש"ט, הוא מגלה לנו לצאת מתאוה וגאווה, והוא ע"י אור הרגלים, שזוכים בהם לבחי' רעת בחי' יעקב כנ"ל, ורבינו אומר שע"ז זוכים לשפע נבואה בחי' מלאך טוב, ובזה זוכים לגאולת התפילה, וזהו התנוצצות משיח שכל דבר חוזר לשורשו בחי' מלוה הגדול, וע"ז יכולים לעשות ר"ה כי מעלה כל דבר לשורשו ורואה מקומו ודן אותו לכף זכות. וזהו בחי' מלאך, מלאך שמשפיע נבואה וע"ז זוכים לתפילה, כי ציצית הם בבחינת מלאך, שהוא בחינת יצירה, כמוכא באר"ז ל"שע"י עבודת הבוקר יפנה ויטול ידיו וחי' ברכות הרי הוא מטהר עולם העשיה, וע"י הציצית מטהר עולם היצירה, תחילה במעשה ואח"כ בדיבור, קרבנות בעשיה, זמירות ביצירה. בבחינת (תהלים לד) חונֵה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם, טהרת היצירה הוא מקום המלאכים שזה בחינת ציצית שהם סביב האדם, כמוכא, כי הם בבחינת מלאך שנעשה על-ידי היראה שנשלם על-ידי שלש רגלים, שעל-ידי זה עקר שלמות התפלה וכו' פנ"ל בשלובש ציצית, יצא ממקום זמן, ועלה לבחי' יצירה, היינו הרגשה וקדושה, בחי' רוח נבואה שמצייר לעצמו אלקות, לא נאריך בזה.

וזה בחינת נוי ציצית שליש גריל וב' שלישים ענף (שלחן ערוך סימן יא סעיף יא), היום עושים יותר, ציצית יפים כאלה, אבל מה שמוכרח ע"פ דין הוא שליש וב' שלישים, כנגד ג' אבות פי יש בהציצית ג' שלישים כנגד שלשה אבות, שהם בחינת שלש רגלים שמשם מאירין הציצית פנ"ל, ועל-כן שליש גריל וב' שלישים ענף, כי עקר הקשרים והקריכות, שהם גריל, הם בבחינת יעקב פנ"ל, שהוא שליש ל'אבות וכו', כי עקר הקשר של הקדושה הוא בבחינת שלשה, בבחינת ענף עץ עבות וכו' וכנ"ל:

סוד המתקת שורשי הנבורות בכח הציצית

כה) "הפשתה והשעורה נופתה כי השעורה אביב וכו'" (שמות ט) פשתן ושעורים הם בחינת אחת, בחינת דינים פנ"ל, בחינת מקום, כי עקר בחינת המקום הגשמי הוא בחינת צמצומים ודינים פנ"ל, ועל-כן הפשתה והשעורה נופתה, זה בחינת דינים פנ"ל, בחינת צמצומים, בחינת מקום פנ"ל, כי עקר בחינת המקום יוצא מבחינת הכאת האורות זה פזה פידוע וכמוכא בכתבים פנ"ל ירדת השתלשלות הבראה הולך באופן של אור וכלי אור וכלי, והכלי נעשה ע"י הכאת האורות זה בזה, וזה בחינת נופתה, בחינת הכאת האורות, שזה בחינת מקום, שהוא בחינת שם הוי"ה בהכאה שעולה מקום פידוע, היינו י' פעמים י' + ה' פעמים ה' + ו' פעמים ו' + ה' פעמים ה' = 186 בגימ' מקו"ם. שזהו ענין שהקב"ה מתלבש בבריאה בתוך בחי' המקום, בחי' פשתה ושעורה בחינת צמצומים ודינים פנ"ל נמצא שפשתן ושעורים הם בבחינת מקום וכו' פנ"ל.

ועל-ידי הנפת עמר שעורים ועל-ידי ספירת העמר, על-ידי זה מרמין בחינת המקום והזמן לשרשו לבחינת למעלה מהמקום, למעלה מהזמן ושם נמתק הכל וכו' פנ"ל עד שזוכין על-ידי

זה ליום החמשים, שהוא חג השבועות זמן מתן תורתנו, שאז ישראל למעלה מהמלאכים על-ידי קבלת התורה המדה גנוזה שלא נתנה למלאכים כי אם לנו, כמו שכתוב (תהלים ח), "מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים וכו'"

ששבויעות נתבטל קנאת המלאכים, כי בו ביום הקב"ה בעצמו נתן לנו תורה שמבטיח לת קנאתם

ואז אנו אוהזין עצמנו בבחינת פסא הכבוד, שרשי הנשמות, מקומו של עולם, שזה בחינת יום החמשים, בחינת חמשים שערי בינה, בחינת יובל עלמא דאיתי שהיא בחינת אם לבנה ואמא מקננא בכורסיא ואז בשבועות עולין עד הדיקנא עד בחינת עתיק פידוע, כי אז מאירין תליסר תקוני דיקנא שהם בחינת י"ג מדות התורה, פידוע, שמשם נמשכין אור הציצית, ר' נתן חוזר לבאר ענין הספירה, כי כשיצאנו ממצרים היינו במדרגה קטנה, אח"כ אנו סופרים מ"ט יום, עד שעולים למדות הרחמים למעלה מהמקום והזמן שעל-ידי זה אנו אוהזין בכפא הכבוד ויש לנו כח לעמוד בממשלה זו על המלאכים שאנו זוכין בשבועות על-ידי קבלת התורה, ואז נתגלה שה' רצה לתת לנו את התורה, א"כ אין כבר למלאכים מה לקנאות, כי זהו רצון ה' לתת לנו תורה שתלמד אותנו להחזיר כל השפע גשמי לשורשו. ובזה יש אור פסח שבועות וסוכות ביחד, שיש לנו כח למשול על קנאת המלאכים.

ועל-ידי מצות ציצית, שהם בר' כנפות, שהם בבחינת שערות, בבחינת (רניאל ז) ושער ראשיה כעמר נקא, בבחינת פסא הכבוד, בחינת תכלת וכו' פנ"ל, על-ידי זה נמתקו בחינת דינים הנאחזין בהבגדים בבחינת פשתן, כי עולין ונתקשרין לבחינת מקומו של עולם, שזה בחינת פסא הכבוד, שעל-ידי זה נמתק הכל וכו' וכו' פנ"ל.

נמצא, שבשבועות שאז נמתק בחינת עמר שעורים בשלמות וכן אז עקר המשכת אור הציצית שהוא כלל קיום התורה פנ"ל, כמו שאמרו חז"ל ששקולה מצות ציצית כנגד כל התורה, כי הציצית בחי' לבוש בעולם הזה, בשבועות נעשה לבוש וקדושה שה' רוצה במעשים שלנו בעוה"ז שנקדש בחי' הלבושים, יובן למי שלמד מתחילת ההלכה עד כאן נמצא שנמתק אז הפשתה והשעורה, שנמתק בחינת והפשתה והשעורה נוכחה, שמרמז על כלל הדינים הנאחזים בזמן ובמקום, שהוא בחינת צמצומים, כי על-ידי שבועות, שהוא קבלת התורה, בחינת ציצית על-ידי זה זוכין לבחינת למעלה מהמקום, למעלה מהזמן וכו' פנ"ל כי הפסוק 'והפשתה והשעורה' הפנ"ל מרמז על מצות עמר שעורים, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (מנחות סח) מפסוק זה שהעמר בא משעורים נאמר כאן, "אביב קלוי באש וכו'", ונאמר להלן, "כי השעורה אביב וכו'": יובן ע"פ פנימיות התורה, כי כלל השתלשלות הבריאה בבחי' הויה בהכאה בגימ' מקום, שהוא שורש הצמצום בחי' שעורה ופשתן נוכחה, ומשם כלל הדינים האחוזים במקום וזמן, ובספירת העומר ממתיקים את השעורה, ובציצית ממתיקים את הפשתן, ושלמות קבלת התורה ומצוות בשבועות, וציצית כלולה מכל המצוות, הרי שבימי הספירה ושבועות, ממתיקים שורש הצמצום של העולם, ומלכות וקדושה עולה עד איה, עליה הכי גדולה, וזה ילמד אותנו בכל יום שה' רוצה אותנו בעולם הזה, לצמצם מעשינו ולקבל תורה, ובזה נתעלה למעלה ממקום וזמן.

אם הקב"ה מתחרט, ודן לכף זכות, נוכל גם אנו להתעלות מכל פגם

כו) שִׁיךְ לְעֵיל: מלוי פְּגִימַת הַלְבֵנָה הוא בְּחִינַת תְּקוּן הַמְּקוּם לְהַעֲלוֹת בְּחִינַת הַמְּקוּם לְבְּחִינַת לְמַעְלָה מִן הַמְּקוּם וְכו' כִּנ"ל וְזֶה שֶׁכָּתַב שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם וַיִּוֹדַע מְקוּם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַל-כֵּן קִבַּע בְּרַחֲמָיו יוֹם הַדִּין שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ שֶׁהוּא תְּקוּן פְּגִימַת הַלְבֵנָה וְכו', עֵין שָׁם הֵיטֵב, כִּי דִּיקָא בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ שְׁאֵז הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִתְחַרֵּט עַל שֶׁמֵּעֵט אֶת הַלְבֵנָה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּקֶרֶב ר"ח, 'חֲטֹאת לְהַשֵּׁם' וּדְרָשׁוּ חו"ל שֶׁהַקַּב"ה מִתְחַרֵּט שְׁמִיעֵט אֶת הִירָח, וּבִר"ה שֶׁהוּא גַם בִּר"ח, בּו בְּיוֹם ה' מִתְחַרֵּט שְׁבֵרָא אֶת הַיֵּצֵר הָרַע, מִמִּילָא אֲנִי גַם יוֹכֵלִים לְהִתְחַרֵּט עַל הַחֲטָאִים, כְּמ"ש בְּמֵאמֶר בְּפָנִים, וּבִר"ה הוּא שׁוֹרֵשׁ הַמִּתְקַת הַדְּבַר, שְׁאֵפִי שֶׁהוּא יוֹם הַדִּין, בּו בְּיוֹם דָן אֶת הָעוֹלָם לְכַף זְכוּת, וְעַל-יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ תְּקוּן בְּכָל רֹאשׁ חֹדֶשׁ לְפִגְיַמַת הַלְבֵנָה, וְתְּקוּן פְּגִימַת הַלְבֵנָה הוּא בְּחִינַת תְּקוּן הַמְּקוּם לְעֵלוֹת לְבְּחִינַת לְמַעְלָה מִן הַמְּקוּם כִּנ"ל נִמְצָא, שֶׁבְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, שֶׁהוּא תְּקוּן פְּגִימַת הַלְבֵנָה, מֵאִיר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּחִינַת לְמַעְלָה מִן הַמְּקוּם, שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּשׁוּבָה, בְּחִינַת תְּקוּן לְכָל הַחֲטָאִים וְכו' כִּנ"ל בְּאֲרִיכוֹת, וְעַל-כֵּן הוּא חֶסֶד גְּדוֹל שֶׁקִּבַּע יוֹם הַדִּין בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ בְּעַת תְּקוּן פְּגִימַת הַלְבֵנָה, כִּי אֵז מֵאִיר בְּחִינַת לְמַעְלָה מִן הַמְּקוּם כִּנ"ל, שֶׁעַל-יְדֵי זֶה עָקַר הַתְּקוּן כִּנ"ל, כִּי עַל-יְדֵי זֶה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ דָן אֶת הַכָּל בְּרַחֲמִים כִּפִּי מְקוּמוֹ בְּבְחִינַת אֵל תְּדִין אֶת חֲבֵרָךְ עַד שֶׁתִּגִּיעַ לְמְקוּמוֹ וְכו"ל, כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְכו', כִּי גַם תְּקוּן פְּגִימַת הַלְבֵנָה הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינַת לְמַעְלָה מִן הַמְּקוּם וְכו"ל:

נִמְצָאוּ לְמֹדִים בְּהַלְכָה הַנְּפֹלָא הַזֹּאת, שֶׁבְּכָל יוֹם וַיּוֹם מִימֵי חַיֵּינוּ אֲנִי מִתְקַשְּׂרִים לְשִׁבְתָּ, לְרֹאשׁ חוֹדֶשׁ, לְג' רְגָלִים, לְסַפִּירַת הָעוֹמֵר, וְהַכָּל בְּפִשְׁטוֹת שֶׁנִּצָּא מִהַמְּקוּם וְהַזְמָן, נִחְשָׁב מֵהַלְבוּשִׁים שֶׁל דְּבָרֵי ר' נֶתַן. וְעִי"ז ה' דָן אוֹתֵנוּ לְכַף זְכוּת וּלְרַחֲמִים.

ה' יִזְכְּנוּ לְלוֹבוֹשׁ אֶת הַצִּיצִית בְּהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה, וְנִזְכָּר דְּבָרֵי ר' נֶתַן, וְנִרְאָה אִיךָ ע"י מִצְוֵה פִּשְׁטוֹת וְקִצְתַת הַתְּעוֹרְרוֹת, אֲנִי אוֹחֲזִים בְּכֶסֶף הַכְּבוֹד וְנִזְכָּה לְהַתְּנוּצְצוֹת מִשִּׁיחַ, וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים בְּקוֹל שׁוֹפֵר הַגְּדוֹל, וְזִבְחָה נִזְכָּה לְגֵאוּלָּה שְׁלִימָה בְּמַהֲרָה בִּימֵינוּ אֲמֵן.